

CHARLES BUKOWSKI

PİS MORUK
DİRİLİYOR

BURAK ALBAYRAK

DESTEK YAYINLARI: 1516
BİYOĞRAFİ: 37

BURAK ALBAYRAK / CHARLES BUKOWSKI-PİS MORUK DİRİLİYOR

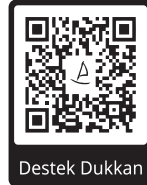
Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Özlem Esmegül
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Tuğçe Budak
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ekim 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-440-4

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Optimum Basım Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad.
No. 51/1 34295 Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika No. 41707

“İNSANLARDAN NEFRET
ETMİYORUM, SADECE
ONLAR ETRAFIMDA
OLMADIĞINDA DAHA
İYİ HİSSEDİYORUM.”

CHARLES BUKOWSKI

PİS MORUK
DİRİLİYOR

BURAK ALBAYRAK

“Kalabalığa karışmak için hiçbir
özelliğ gerekmez ama yalnız ve
dik durmak için gerçekten çok şey gerekir.”

– Charles Bukowski

Bir Anti-Kahraman Olarak Charles Bukowski

Edebiyatla biraz olsun ilgilenen hemen herkesin, yazdıklarını okumamış olsa dahi Bukowski hakkında muhakkak bir fikri vardır ancak bu fikir çoğunlukla menfidir.

Metinlerinde ele aldığı konuları toplum kurallarını hiçe sayarak anlattığından okuru suçlamak doğru değildir elbette. Görünür olmak için yıllarca uğraşması da hoş görünmez ilk bakışta, ancak bunun tek sebebi insanca yaşayabilmek ve rahat bırakılmak istemesidir.

Böylesine boktan bir dünyada, insanların hiçbir sorun yokmuş gibi oradan oraya keyifle koşturmasını aklı almaz Bukowski'nin. Bu, yedi yaşındayken de yetmiş yaşındayken de böyledir. Eğer tüm bu koşuşturmadan azade olursa, bir ihtimal, onları anlayabileceğini düşünür. Bunu yapmanın en iyi yoluysa

yazmaktır. Yaşamı anladığı için değil, aksine anlamlandıramadığı için yazar.

Hayata katlanabilmek için içer, acılarını unutmak için dövüşür, biraz olsun heyecan duymak için her gün hipodroma gider, mutlu olmak içinse sevişir. Tüm bunlardan sonra en iyi bildiği şeyi yapar, daktilosunun başına oturup yazmaya başlar, hem de ne görmüş, ne yaşamışsa. Öykülerinde gündelik hayatı, sıradan Amerikalıları anlatır. Özel hayatı ekseriyetle yazdıklarının belkemiğini oluştursa da yaşadıklarını bire bin katarak anlatmaktan çekinmez. Ama bunu yaparken öyle maharetlidir ki okurlarının birçoğu yazdığı her şeyi gerçekten yaşadığını düşünür.

Beat kuşağı şairleriyle aynı dergilerde yazar ama beatnik değildir, Hollywood'da boy gösterir ama elit de değildir, topluma yaranmak gibi bir derdiyse hiç olmamıştır zaten. Herhangi bir sınıflandırmaya dahil edilemese de Amerikan edebiyatının en çok taklit edilen kalemlerinden biridir. Zira etkilendiği pek çok müellif olsa da yazmaya başladığı ilk günden beri bir üslubu vardır.

Yalın ve rahat bir tarzla, yaşar gibi yazar. Onu okuyan ve yazmaya heveslenenler, Bukowski gibi yazabileceklerini düşünürler ama her defasında çuvalarlar. Çünkü onlarda taklit etmek istedikleri yazarın asıl mahareti yoktur: Önüne geçilemez bir tutku.

Bukowski hayata karşı hissedemediği tutkuyu daktilo başındayken hisseder. Bir tekniği vardır, gülmece unsuruna değer verir ve hep tutkuyla yazar. Bu kadar üretken olmasının sebebi de tutkusunu ölene kadar korumasıdır.

Bukowski bu dünyadan göçeli ve bize çabalama-mamızı salık vereli çok oluyor ama hâlâ onunla ilgili yazıp konuşuyor ve kitaplarını okumaya devam ediyoruz. İşte bunun sebebi, onu onca yıl ayakta tutan, yazmaya ve anlamaya karşı hissettiği bu derin ihtiras-tır diyebiliriz.

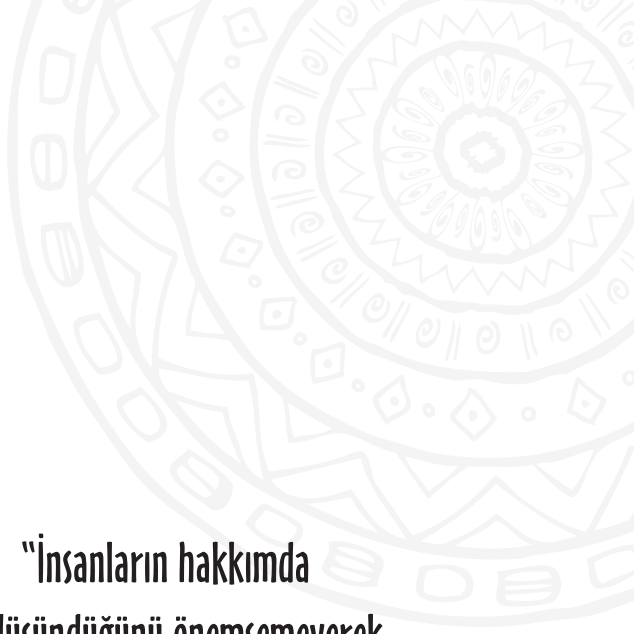
İyi bir insan değildir Bukowski, ona yardımı dokunan bazı insanların mahvına zemin hazırladığı dahi olmuştur ama çocukluğunda hissettiği hâkim his sevgi değil de nefret olan, seneler boyu yoksulluk çekip toplumdan asla saygı göremeyen birine bütün suç senin demek de insafsızlık olur.

Kırkklı yıllardan doksanlara kadar dünyayı deneyimleyen Bukowski bu çağda yaşıyor olsaydı eminim ki teknolojiden sonuna kadar faydalanırdı ama her şeyin hızla tüketildiği ve politik doğruculuğun ahlak polisleri ve linç mafyası tarafından yürütüldüğü bu günlerde ne içinden geldiği gibi yazabilir ne de arzu ettiği gibi yaşayabilirdi.

Neyse ki kendisi için doğru bir zamanda yaşadı ve ardında bize o günleri anlatan onlarca eser bıraktı.

Tüm Yeteneksiz Yazarlar İçin

Uzanıp daktiloya kâğıdı yerleştirdi. Yazmaya başlamadan evvel her zaman yaptığı gibi ellerini önünde birleştirip geriye çevirerek parmaklarını ıtlattı. Masanın kenarına dayadığı birayı kapağına sertçe vurarak açtı. Hızla köpüren bira parmaklarına, oradan da döşemeye aktı, ilk yudumu büyük bir iştahla aldıktan sonra derin bir oh çekti ve elini silkeledi. Sıçrayan bir damla bira, daktiloya takılı kâğıdı hafifçe lekelerken o, ilk cümlesini yazıyordu: “Yeteneksiz yazarlara adanmıştır.” Parmakları daktilonun üzerinde hızla hareket ederken pencereden giren güneş, ağrıyan dizlerine uzanıyordu.

**“İnsanların hakkımda
ne düşündüğünü önemsemeyerek
hayatımı on yıl uzattım.”**

– Charles Bukowski

Cehennemın Tarihçesi

Kökler

Charles Bukowski'nin büyükbabası Leonard Bukowski 1800'lerin sonunda Almanya'dan Amerika, Kaliforniya'ya göç edip Pasadena'da müteahhitlik yapmaya başladı. Ardından babası Henry Charles dünyaya geldi ve orduya katıldı, Birinci Dünya Savaşı esnasında kökenlerinin bulunduğu Almanya'da Amerikan piyadesi olarak görev yaptı. Savaşın ardından Çavuş Henry Charles Bukowski, Almanya'nın Andernach şehrinde kadın terzisi Katharina Fett ile tanıştı.

Başlarda Katharina, Henry'den pek hoşlanmasa da aslen Alman olması ve kızın ailesiyle tanışıp Almanca konuşması aradaki buzları hızla eritti. Katharina, beraber olmaya başladıktan kısa süre sonra hamile kalınca 15 Temmuz 1920'de evlendiler.

Katharina, evlendikten bir ay, bir gün sonra 16 Ağustos gecesi saat 22.00'de bir erkek çocuk dünyaya getirdi. Bebek birkaç gün sonra vaftiz edilirken rahip bebeğin adını törene katılanlara duyurdu: Heinrich Karl Bukowski.

Ordudan ayrılan Henry iki yıl boyunca inşaatlarda çalıştı. 1923'te Almanya'da başlayan ekonomik kriz sebebiyle 18 Nisan 1923'te Bremerhaven'den kalkan *SS President Fillmore* adlı gemiyle Amerika'ya gitmek üzere yola çıktılar.

İlk olarak Baltimore'a yerleştiler. İsimlerinde de Amerikanvari ufak değişiklikler yaptılar. Katharina Kate'e, Heinrich Henry'ye dönüştü. Ailenin reisi doğup büyüdüğü yer olan Kaliforniya'ya taşınmak için canını dişine takıyordu. Nihayetinde 1924'te Los Angeles'a taşındılar. Bu esnada büyüyen Henry yuvaya gitmeye başladı.

Başkaları

Melekler Şehri'nde hava beyaz ve durgundu. Bahar güneşinin teklifsiz yakıcılığından kaçarak ağacın dibine çöküp onları izlemeye başladı. Küçük ve hareketliydiler. Çoğunu çirkin ve tuhaf buluyordu, hiç susmuyor, yerlerinde hiç durmuyorlardı. Mutlu

görünüyorlardı. Renkli elbiseleri, özenle taranmış saçları ve biçimli gözleriyle kızları güzel buluyordu sadece ama onları da sevmiyordu. Yalnızca öğretmenini seviyordu hatta annesinden ve babasından bile daha çok. Suluboyayla resim yapıyorlardı; kuşları çiziyordu, kedileri ve ağaçları. Bu tuhaf çocukları ve beyaz havayı sevmiyordu ama yuvayı seviyordu.

İlkokuldaysa işler değişti. Bu defa sevmediği şeylerin yanına okul da eklenmişti. Alfabeyi öğreniyor ve sayılarla cebelleşiyordu. Ne gereği vardı ki tüm bunların? Teneffüslerde bir sıraya çöküp bahçede koşturan, gülüşen ve dövüşen çocukları izliyor, aptallar, diye düşünüyordu. Ne anlıyorlardı bunlardan?

Ama onlar da onu sevmiyorlardı, biliyordu. Bir çocuğu dövdüklerini gördü. Sonra onun çevresini sardılar. Korkuyor ama sakin kalmayı başardığından karşı tarafın saldırmasını engelleyebiliyordu. Böylece defalarca dayak yemeye çok yaklaşırsa da onları uzakta tutmayı başarabildi.

Dövüşmeyi ve yoksulluğu öğreniyordu. Kavga her yerdedi ve herkes öfkeliydi. Erkekler köşe başlarında ve boş arsalarda yumruklaşıyorlardı. Babası da bir gün morarmış gözler ve alçıya alınmış bir kolla eve gelmişti. İnsanlar açtı, boş arazilerde büyüyen otları pişirip yiyorlardı. Evler ipotek altındaydı. Hayat daha zor, babası daha öfkeliydi.

Cehennemden Bir Köpektir Dayak

Bela, Virginia Road İlkokulu'nda çöktüğü banklardan birinde, bir futbol topu şeklinde buldu onu. Top öyle kuvvetli bir şekilde başına isabet etmişti ki yere serilmişti. Çocuklar etrafında toplanıp dalga geçmeye başladılar. “Henry’ye bakın nasıl da bayıldı kadın gibi. Anasının kuzusu Heinie uf olmuş.”

Öfkeyle ayağa kalktı.

“Topu kim attı?” diye sordu. Birkaç dakika sonra attığı ve yediği yumruklar yüzünden müdürün odasındaydı. Odadan, içinde kavga ettiğini bildiren bir pusulayla çıktı. Eve gidince zarfı annesinin eline tutuşturup odasına geçti. Birkaç dakika sonra annesinin hıçkırıklarını duydu. Kıyafetlerini bile çıkarılmadan yatağın üzerinde oturuyordu. Annesi kapıyı adeta çarparak açtı. Az önce hıçkırarak ağlayan sanki başka biriydi. Öfke ve hayal kırıklığıyla kararan bakışları gözyaşı tomurcuklarıyla parılıyordu.

“Rezil ettin bizi! Utanmıyor musun bunu eve getirmeye?” deyip pusulayı yüzüne fırlattı. Çocuk kendini suçlu hissediyordu. Kadın kapıyı çarpıp çıkınca küçük oda bir anda evren gibi genişledi. Sonsuzluğun ortasında asılı kalmış bir uzay çöpüydü, birkaç dakika sonra kapı açıldığında kaçacak bir yeri olmadığını fark etti. Kapıda uzun boyu ve öfkeyle kızarmış suratıyla duruyordu babası.

“Derhal banyoya!” demişti adam. Yıllar boyunca yiyeceği dayakların ilkiydi bu. Banyonun fayansları nefret ettiği gökyüzü gibi beyazdı ve bu beyazlığın ortasında kapkara bir yılan gibi duruyordu çengele asılı duran ustura kayışı. Pantolonunu ve şortunu indirmesini söyledi uzun adam. Ve kayış, tiz bir ıslık çalarak aşağı indi. Tekrar ve tekrar. Adam kaybettiği işin, yemek zorunda oldukları kuru ekmeğin ve yoksulluğun acısını çıkarır gibi vuruyordu oğluna. Çocuk sessizdi, şaşırmış gibiydi olan bitene, küçük yaşına rağmen çok haksızlık görmüştü ama bu yaşadığı ne adildi ne de mantıklı. Bir süre sonra gözünden akan yaşlara engelleyemediği hıçkırıkları da eklendi. Kayış bunu bekliyordu belli ki ıslık çalmayı kesti.

Banyodan dışarı çıkarken öfke ve şaşkınlıkla annesine ona neden yardım etmediğini sordu. Aldığı cevap babasının her zaman haklı olduğuydu. Yüzükoyun yattığı yatağında poposu ve bacaklarının arkası kayışın izleri ve morluklarla kaplıydı, üzerine örttüğü şilte bile canını yakarken bu insanların gerçek ailesi olmadığını düşündü. Kim bilir neredeydi gerçek anne ve babası.

Kızlar ve Oğlanlar

Bukowski, hayatında çok önemli bir yer tutan cinsellikle nasıl tanıştığını *Ekmeğin Arası* adlı kitabında

anlatır. İlk öğrendiğinde 4. sınıfta olduğunu ve kimseyle konuşmadığından bu meseleyi en son öğrenenlerden biri olduğunu söyler.

Küçük Henry teneffüste hep yaptığı rutini tekrarlıyordu: Kimseyle konuşmadan bir köşede durmak. Derken kendisinden yaşça büyük bir çocuk yanına yanaştı.

“Nasıl yapıldığını biliyor musun?” diye sordu.

“Neyin nasıl yapıldığını?” diye sordu Henry.

“Anlasana, düzüşmenin” derken sırtıttı çocuk; işaretparmağını halka yaptığı diğer elinin parmakları arasında ileri geri götürüp getirirken.

“O ne?” diye sordu cinsellikle henüz tanışmayan çocuk.

“Annenin bacak arasında bir yarık var, babanın da bir çubuğu. Baban çubuğunu annenin yarığına sokup bir sıvı püskürtür ve annen bebek yapar.”

“Saçma!” diyerek itiraz etti Henry. Buna inanamadı. Babasının sıvısından dünyaya gelmiş olmasını düşünmek bile midesini bulandırıyordu.

Sonra bir gün komşunun onunla yaşıt kızıyla tanıştı, Henry arka bahçede hayallere dalmışken kız onun yanına geldi ve “Külotumu görmek ister misin?” diye sordu.

“Evet” deyip başını sallayınca eteğini kaldırıp kendi çevresinde bir tur attı kız. Sonra “Görüşmek üzere” deyip evinin yolunu tuttu.

Kısa sürede bir rutine dönüştü bu, aynı kız farklı külotlar. Henry bir gün duyduklarını uygulamaya karar verdi. Yürüyüşe çıktıkları bir gün çimenlere uzandılar. Kızın külotuna baktıktan sonra “Hadi yapalım” dedi Henry. Birbirlerine masumca sarıldıktan sonra evlerine döndüler.

Lakin bu konuda muvaffak olamamak onu durdurmadı, kendine daha zor bir hedef seçti: Sınıf öğretmenini. Onu seçmesinin özel bir nedeni yoktu, dersden sonra Henry ile özel olarak konuşmak istediğini kendisine söylemesi yeterli bir nedendi onun için.

“Henry, seni sınıfta tutarak cezalandırıyorum çünkü kötü bir çocuksun.”

“Ya, demek öyle?” diye cevapladı Henry, heyecanlanmaya başlamıştı, sırtıyordu. Bu kadını ilk gördüğü günden beri çok beğenirdi, ıslıl ıslıl beyaz bir cildi, minik bir burnu ve biçimli bir vücudu vardı. Onunla yaptığını ve bebekleri olduğunu düşündü.

“Beni dinliyor musun bakayım sen?”

“Evet öğretmenim, dinliyorum.”